

РЕШЕНИЕ

№ 1932

гр. София, 24.03.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 17 състав,
в публично заседание на 16.02.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Добромир Андреев

при участието на секретаря Галя Илиева, като разгледа дело номер **9885** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 – 178 АПК, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване (КСО).
Образувано е по жалба от С. С. М., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № Ц1040-21-184 от 04.09.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РП-3-21-00774218 от 01.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, с което на основание чл.114, ал.5 от КСО е постановено прихващане на изискуемо вземане на жалбоподателката от Държавното обществено осигуряване, представляващо обезщетение за отглеждане на малко дете за месец юни 2020 г., за погасяване на установено с Разпореждане №РВ-3-21-00756348 от 22.05.2020г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, вземане от ДОО, произтичащо от получено парично обезщетение за временна неработоспособност.
В жалбата се твърди, че оспореното решение е неправилно, незаконосъобразно и постановено при съществено нарушение на административно производствените правила. Иска се неговата отмяна. Претендират се направените по делото разноски.
В съдебно заседание по делото жалбоподателката не се явява, представлява се от адв.Черногорски, който поддържа изложеното в жалбата. Изтъква, че доверителката му се ползва с особена закрила от закона, в качеството си на майка. В текста на закона са налице непълноти, които пречат правото на защита на доверителката му. Претендира разноски.
Ответникът – директорът на ТП на НОИ С.-град в съдебно заседание се представлява

от юрк.В., която оспорва жалбата. Намира решението на ответника за правилно и законосъобразно. Претендира юрисконсультско възнаграждение.

СГП, редовно уведомена не изпраща представител и не взема отношение по жалбата. Административен съд София-град, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С Разпореждане № РВ-3-21-00756348 от 22.05.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, издадено на основание чл.114, ал.2 и ал.3 от КСО е разпредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно получените обезщетения за временна неработоспособност, поради общо заболяване за периода 05.02.2018г. до 06.04.2018г. в размер на 2257.07лв. главница. Последното разпореждане било постановено във връзка с извършена проверка на Г. Е. и служебно заличаване на данните за осигурителен стаж и осигурителен доход на М. по реда на чл.5, ал.4 от КСО за периода м.05.2017г. до м.07.2018г.

В резултата на процесната проверка било прието, че жалбоподателката не е била осигурено лице по смисъла на чл.10 от КСО и пар. 1 ,ал.1 , т.3 от ДР на КСО, поради невъзникнало осигурително правоотношение по смисъла на последните разпоредби в противоречие с чл.5, ал.4 от КСО. На основание чл.114, ал.2, т.2 от КСО е постановено горепосоченото разпореждане за възстановяване на неоснователно получените парични обезщетения за временна неработоспособност, поради общо заболяване за периода от 05.02.2018г. до 06.04.2018г. в размер на 2257,07лв., което било потвърдено с Решение №Ц1040-21-70 от 21.07.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град. В срока по реда на чл.114, ал.3 КСО, задължението на жалбоподателката към ДОО не било погасено доброволно.

С Разпореждане № РП-3-21-00774218 от 01.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО на основание чл. 114, ал. 5 от КСО е постановено прихващане на изискуемо вземане на жалбоподателката от ДОО, представляващо обезщетение за отглеждане на малко дете за м. 06.2020 г., за погасяване на установено с Разпореждане № РВ-3-21-00756348 от 22.05.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО, вземане от ДОО.

По жалба на С. С. М. срещу Разпореждане № РП-3-21-00774218 от 01.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО е постановено процесното Решение Ц1040-21-184 от 04.09.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт –С. град, с което жалбата е отхвърлена.

При така установеното от фактическа страна, съдът намира, че жалбата е допустима – подадена е в срока по чл. 118, ал. 2 от КСО и от лице, което има право и интерес от оспорване, като адресат на индивидуалния административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Предмет на съдебен контрол в настоящото производство е Решение Ц1040-21-184 от 04.09.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт –С. град. Същото е издадено от компетентен орган, на основание чл. 117, ал.

1 от КСО. По реда на чл. 117, ал.3 от КСО ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Спазена е и предвидената в закона писмена форма – чл. 117, ал. 3 от КСО. Административният акт е мотивиран, в производството по издаването му не са допуснати съществени процесуални нарушения.

Разпореждане № РП-3-21-00774218 от 01.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО е издадено от компетентен административен орган. Съгласно чл. 114, ал. 3 от КСО това е длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното териториално поделение на Националния осигурителен институт.

Съгласно чл. 114, ал. 2, т. 2 от КСО добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на следните случаи, в които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение: когато след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Съгласно чл. 40, ал. 1 от КСО осигурените лица за общо заболяване и майчинство имат право на парично обезщетение вместо възнаграждение за времето на отпуск поради временна неработоспособност и при трудоустрояване, ако имат най-малко 6 месеца осигурителен стаж като осигурени за този риск.

Легална дефиниция за понятието „осигурено лице“ е дадена в §. 1, ал. 1, т. 3 от КСО (бр. 98 от 2016 г., в сила от 01.01.2017 г.), според която „осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1 и за което са внесени или дължими осигурителни вноски; осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1-3 и 5 от КСО.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ. Наличието на валидно сключено и непрекратено трудово правоотношение не е достатъчно, за да възникне осигурителното правоотношение и произтичащите от него права на обезщетение. Не съществува идентичност на трудовото и на осигурителното правоотношение. Наличието на трудово правоотношение в повечето случаи води до възникване и на осигурително правоотношение, но не е достатъчно. Видно от цитираното легално определение, изискването на закона е лицето да упражнява трудова дейност. Следователно лицето трябва да има валидно възникнало трудово правоотношение и реално да осъществява трудова дейност в рамките на това правоотношение. В горния смисъл е решение № 4901 от 27.04.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6817/2019 г.

С разпоредбата на чл. 117а от КСО като специален закон, уреждащ осигурителните правоотношения, законодателят изрично е допуснал правната възможност за предварително изпълнение на административния акт с цел защита и опазване на средствата на ДОО. В случая е приложен един от предвидените в КСО специални способи за събиране на установеното задължение, чрез прихващане.

Съгласно разпоредбата на чл. 114, ал. 5 от КСО, дължимите суми по разпореждания, които не са погасени доброволно в срока по ал. 3, подлежат на принудително изпълнение по реда на чл. 110, ал. 5, т. 1 от този кодекс или по реда на Данъчно-

осигурителния процесуален кодекс, или чрез прихващане от изискуеми вземания на осигурения от държавното обществено осигуряване. Прихващането се извършва с разпореждане на длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на държавното обществено осигуряване в съответното ТП на НОИ, или на друго длъжностно лице, определено от ръководителя на поделението.

Уреденият в чл. 114, ал. 5 от КСО способ за изпълнение е специален по отношение на общия ред за прихващане и принудително изпълнение на публични вземания по ДОПК. Забраната за принудително изпълнение върху обезщетенията по социално осигуряване, установена в чл. 213, ал.2, т.1 ДОПК се прилага в производствата за принудително изпълнение по реда на ДОПК, но не намира субсидиарно приложение при принудително изпълнение по реда на чл. 114, ал.5 КСО. По силата на изричната и специална норма на чл. 114а, ал.1 КСО (редакция, съгласно ДВ, бр. 106 от 2013 г., в сила от 01.01.2014 г.) забраната за налагане на запори върху паричните обезщетения и помощите, изплащани по КСО и извършването на удържки, не се прилага за задължения на лицата към държавното обществено осигуряване и за задължения за издръжка, както и при прихващане на суми по реда на чл. 114 КСО.

Предвид изложеното, по силата на чл. 117а от КСО материалноправните предпоставки за извършване на прихващане по реда на чл. 114, ал. 5 КСО са: наличие на две насрещни задължения, идентичност на субектите по двете правоотношения, еднородност на двете задължения и изискуемост на вземането на страната, която прави изявление за прихващане.

Към датата на извършване на прихващането по реда на КСО, чрез постановяване на обжалвания в настоящото производство административен акт на 01.07.2020 г., са изпълнени материалноправните предпоставки на чл. 114, ал. 5 от КСО: установено с разпореждане № РВ-3-21-00756348 от 22.05.2020 г. на ръководителя на контрола по разходите на ДОО вземане на ДОО, което не е погасено доброволно в 14-дневния срок от връчването му; вземането не е било разсрочено по реда на чл. 116 от КСО, а е установено изискуемо вземане на С. С. М. от ДОО, представляващо обезщетение за отглеждане на малко дете, през месец юни 2020 г.; еднородност на двете задължения и изискуемост на насрещните вземания - определени по основание и размер.

С разпоредбата на чл. 114а от КСО са посочени двете притезания, на които законодателят придава засилена правна защита и спрямо тях, като изрично посочени от закона, правилото за несеквестрируемост отпада. В този смисъл имуществената отговорност на длъжника спрямо посочените от закона притезания е по-широка и при отпаднала несеквестрируемост следва да се удовлетворят преди всичко притезанията, които се ползват със засилена правна защита - в случая задължението към ДОО.

Предвид горепосоченото с атакуваното разпореждане е прихванато обезщетението, дължимо от ДОО на жалбоподателката по представената за изплащане декларация по чл. 53. ал. 1 от КСО за месец юни 2020 г.

Съобразно изложеното съдът намира, че оспореният административен акт е издаден от компетентен орган, в рамките на правомощията му, при липса на съществени нарушения на административнопроизводствените правила, в съответствие с материалните разпоредби и целта на закона, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да се отхвърли.

При този изход на спора в тежест на жалбоподателя остават направените по делото разноси. Ответникът претендира заплащане на юрисконсултско възнаграждение, поради което жалбоподателя следва да му заплати на основание чл. 143 и чл. 144 АПК

вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК вр. чл. 37 от ЗПП вр. чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ в размер на 100 лева.

По изложените съображения и на основание чл. 118, ал. 3 КСО във връзка с чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд София град, III отделение, 17 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. С. М., ЕГН [ЕГН] срещу Решение № Ц1040-21-184 от 04.09.2020 г. на директора на Териториално поделение на Националния осигурителен институт (НОИ) – С. град, с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане № РП-3-21-00774218 от 01.07.2020 г. на Ръководителя на контрола по разходите на ДОО. ОСЪЖДА С. С. М., ЕГН [ЕГН] да заплати на ответника Националния осигурителен институт С.-град юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лв. Решението на основание чл. 119, ал. 1 от КСО не подлежи на обжалване.

Съдия: